

hjemlet efter § 8, nr. 4. Efter denne bestemmelse kræves der dog samtykke fra den oprindelige erhverver.

2.8.4.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

Efter Navnelovsudvalgets opfattelse fungerer de gældende regler ikke hensigtsmæssigt i forhold til navne, der følger de nævnte navnetraditioner med kønsbøjede endelser. De gældende regler giver således efter udvalgets opfattelse en unødvendig og uhenigtsmæssig beskyttelse af hver af de enkelte former af disse navne, uanset at det slægtsmæssige hensyn bag navnelovens regler tværtimod burde føre til det modsatte resultat.

Udvalget har på den baggrund fundet, at det vil være ubetænkeligt at ophæve navnebeskyttelsen på dette punkt, således som dette også er sket i både Norge og Sverige, se betænkningen, pkt. 4.1 og 4.2.

I begge lande er den foreslåede liberalisering sket ved at lovfæste en regel om, at ændring af et kønsbestemt efternavns endelse ikke anses for en ændring til et andet efternavn. Det væsentlige i en sådan bestemmelse er, at navnet i begge versioner skal anses for det samme navn.

Udvalget har tilsluttet sig en sådan opfattelse. Da der imidlertid bør kunne fastsættes regler om, i hvilket omfang og hvordan en ændring fra den ene form til den anden form kan foretages, har udvalget fundet ikke at burde foreslå en bestemmelse, hvorefter sådanne ændringer i endelsen på et navn ikke skal anses for en navneændring.

Ved ministeren for familie- og forbrugeranliggenders årlige opgørelse af navne, der frit kan tages af enhver, foreslår udvalget således, at kønsbøjede efternavne skal anses for et og samme efternavn. Det vil sige, at antallet af bærere af et efternavn i dets hunkønsform skal lægges sammen med antallet af bærere af navnet i hankønsform ved opgørelsen af, hvor mange aktuelle bærere af navnet, der er her i landet.

Som nævnt i pkt. 2.7.2. foreslår udvalget, at det skal være muligt at tage et efternavn, hvis ansøgeren indhenter samtykke fra alle bærere af navnet. Ved behandlingen af disse sager følger det af udvalgets forslag, at der skal indhentes samtykke fra alle bærere af navnet i både hunkøns- og hankønsformen.

Tilsvarende følger det af udvalgets forslag, at der ved ansøgning om en tilladelse til et nydannet efternavn vil skulle meddeles afslag på en ansøgning om et kønsbøjet navn i hankønsform, hvis der findes blot én bærer af navnet i hunkønsformen – og omvendt.

2.8.4.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggenders kan i det hele tilslutte sig Navnelovsudvalgets overvejelser og forslag.

Der henvises til § 4, stk. 1, nr. 6, og bemærkningerne hertil, samt bemærkningerne til §§ 2, 3, 4, stk. 1, nr. 7, og § 6, hvoraf fremgår, at hun- og hankønsformen af et navn skal anses for det samme navn. Dette vil endvidere fremgå af de nærmere administrative regler fastsat i medfør af lovforslagets § 2, stk. 2.

2.8.5. Andre navneskikke

2.8.5.1. Gældende ret

Der findes en række andre navneskikke end de ovenfor anførte. I nogle lande bl.a. Kina, Japan og Vietnam skrives slægtsnavnet »efternavnet« således før fornavnet, og i nogle afrikanske lande får barnet ikke farens eller morens efternavn, men derimod et særligt efternavn, som beskriver situationen ved barnets fødsel. Herudover kendetegner det en lang række lande og kulturer især i den tredje verden, at man kan skifte navn igennem livet, alt efter om man er barn, voksen, forælder eller bedsteforælder. Også livsomstændigheder som f.eks. erhverv og religiøsitet kan føre til navneskift. I en række kulturer f.eks. områder i Afghanistan bærer man ikke et egentligt efternavn, og det har ført til problemer for de danske registreringsmyndigheder ved f.eks. familiesammenføringer fra de pågældende områder.

Sådanne navneskikke kan efter gældende ret ikke benyttes.

2.8.5.2. Navnelovsudvalgets overvejelser

Navnelovsudvalget har fundet, at der ikke udover de af udvalget foreslåede lempelser bør ske en yderligere lempelse af adgangen til at tage navne med baggrund i andre navneskikke, herunder muligheden for at anvende en alternativ navnerækkefølge.

Udvalget har herved bl.a. lagt vægt på, at hensynet til kommunikationen om og med den pågældende her i landet gør, at også personer med tilknytning til en anden navnekultur bør have et efternavn, der er egnet til at blive anvendt som efternavn her i landet og bør være placeret sidst i navnerækkefølgen, da det ellers vil være vanskeligt for andre at afgøre, hvilket navn der er bærerens efternavn og fornavn, og da en udbredt anvendelse af en sådan alternativ navnerækkefølge efter udvalgets opfattelse endvidere vil kunne skabe en vis risiko for, at sondringen mellem for- og